kede nogle Ord op i min Hukommelse, som skreven med Ild:

— De, der har set dette herlige Billede, mindes længe den statelige Kvinde i sort Højtidsdragt med det tilbagestrøgne, upudrede Haar og det blufærdige, tæt sluttende Livstykke, med de regelmæssige, alvorlige Træk og de kloge Øjne. —

Den uhyggelige Dødningeskikkelse var forsvunden og den levende Anna Colbjørnsen stod for mig. Men nu var hun bleven til en helt anden. Præstedatteren fra Romerike havde veget Pladsen for Præstedatteren fra Ejdsvold. Det var jo *Camilla Collett*, lys levende, med de kendte Træk. Hun bøjede sig og talte til mig med dæmpet, næppe hørlig Røst:

»Ogsaa jeg fik Kæmpeblod i Aarerne, og jeg giver ikke Køb, før *Løvens* Sabel hænger rusten i Skeden.«

Hu! de norske Præstedøtre er ikke hyggelige, naar de kommer i Besøg om Natten. Endelig var Kafferusen forbi, og jeg faldt i Søvn.

Næste Morgen i Tørvejr spaserede jeg ned ad Krokkleven, støttet til en solid Alpestok. Den opblødte Vej var umulig til Hest. Midtvejs mødte jeg en korpulent Englænderinde, der med en lejet Førers Arm om sit omfangsrige Liv langsomt lod sig bugsere op ad den klæbrige Vej. Leret holdt for hver Skridt hendes Fødder fast, saa der maatte et stærkt Ryk af Føreren for at faa dem fri. Der var sejg Besluttethed i Smilet, hvormed hun hilste mig. Nede paa Sundvolden havde allerede min Skytsgut spændt for, og nu rullede vi ad den lange Dæmning over paa den anden Side af Tyrifjord, gennem Ringerikes flade Bygder, forbi Gaarden *Sten*, der ligger halvt skjult af Træer. Et pyramideformet Taarn stikker frem. Det er Nordrehov Kirke, en rummelig, hvidkalket Bygning paa venstre Side af Kørevejen. Præstegaarden med sine to Etager ligger lige overfor, opført af Træ med graa Maling.

Vi holder udenfor Døren. En tarvelig Tjenestepige lukker op og viser mig strax ind i *Svenskestuen*, et langt, bjælkeloftet Værelse med gammeldags Møbler. Bogreolen staar fyldt med Bøger saa gamle, at de kunde ligne Jonas Ramus' *aandelige Herbarium*. Pigen viser mig de berømte Huller i den gennemskudte Væg. Saa fører hun mig gennem Køkkenet ind i Anna Colbjørnsens Dagligstue, nu et tjæret, tilrøget Rum, der benyttes som Folkestue. Husmanden sidder netop og spiser sin Grød.

»Er Præstegaardsjorden fed?« spørger jeg.

»Præstejord er altid fed,« svarer han med et smørret Grin.

Pigen forærer mig som Relikvi en sort Splint, hun har snittet af Væggen, fortæller mig, at Præsten er paa Rejse, og at alle de andre Stuer er bygget til senere. Saa henter hun Nøglen til Kirken. Dens Interiør, med grønmalede, lukkede Stole til begge Sider, er som en almindelig Landsbykirkes. Det bibelske Indhold paa Altertavlen er malet uden Kunst, ligesom de to Portræter, der hænger paa Væggen. Hvor meget det vanemæssige i et Ægteskab end udsletter den individuelle Forskel, har Anna og hendes Mand dog næppe set saa ganske ens og laskede ud som paa disse Billeder. Bag Alteret hænger *Løvens* Sabel i en ormædt Skede. Lamperne i Loftet fylder Rummet med en Os af Petroleum, mere usmagelig end Middelalderens Røgelse.

Tributen til de døde var erlagt. Anna Colbjørnsens Aand dvæler ikke i de kvalme, indelukkede Rum. Frisk og daadkraftig suser den hen over de mægtige Fyrreskove, der sender deres Essens som en styrkende Appetit-Snaps ind i Vognen til mig og gør Ankomsten til Gladtveds Hotel dobbelt kærkommen. Spisesedlen lyder paa Hvalbøf og Bjørneskinke. Jeg foretrækker Lax, fangen udenfor i *Honefossen*, der som et Hav af pisket Fløde skummer ned mellem solbeskinnede, moderne Villaer. Her er varmt og lyst. Spøgelserne fra Ringerike er blæst bort med de kolde Nætter. Og det er saa trygt at vide sig paa Jærnbanelinjen igen.

Henriette Steen.

Den sande „Kvindeligheds" Triumf.

Hvem der vil se den, skal gaa til Tyskland, der kan man se den ægte, uforfalskede »Kvindelighed« i sin højeste Blomstring — og med alle sine Konsekvenser.

Den tyske »Kvinde«, — fraset selvfølgelig Arbejderstanden, hvor Nøden bryder alle Principer — erhverver intet, holdes systematisk borte fra al Berøring med det offentlige Liv og fra al selvstændig Udvikling.

Naar hun bliver konfirmeret, lever hun som »Backfisch« i nogle Aar paa den »allerkjæreste Dumhed«, derpaa dirigeres hun i en Aarrække med hensynsløs Energi af Mama paa Ægtemandsjagt; lykkes det ikke, gaar hun ganske ud af Sagaen, lykkes det, bliver hun »en ægte, tysk Husmoder«, en Slags højere Kokkepige og Lappekone for Manden, med det Privilegium at føde ham en Masse Børn uden at sætte sit gode Navn og Rygte overstyr derved, og uden at det falder nogen ind at forlange, at hun skal præstere noget erhvervende Arbejde for at hjælpe Manden med at bære denne uhyre økonomiske Byrde.

For saa vidt kan de minde om »Kvinderne« i visse Kredse her i Danmark, — kun at selv vore mest uudviklede »Kvinder« staar adskillig over de tyske Kvinder.

At denne kvindelige Opdragelse har skæbnesvangre Følger for Kvinderne selv, er noget, vi ogsaa kender til her i Danmark. Men det, som er det interes-